

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **L. T. H.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2007, č. j. 8 Ca 93/2006 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 9. 2007, č. j. 8 Ca 93/2006 - 31, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 8. 3. 2006, č. j. SCPP-5063/C-213-2005, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, oddělení cizinecké policie Zlín, č. j. SCPP-01005/BR/-XII-CI-2005 ze dne 11. 10. 2005, tak, že se podle § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 46 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítá žádost stěžovatelky o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že neakceptoval žalobní námitku nesprávného vyhodnocení sdělení Komerční banky a. s., protože závěr odvolacího orgánu, že stěžovatelka nikdy nebyla klientem této banky má dostatečnou oporu ve skutkových zjištěních a byl z nich vyvozen v souladu s pravidly logického rozvažování. Dále městský soud odmítl žalobní námitku ohledně nesprávné aplikace § 103 písm. c) a § 54 zákona o pobytu cizinců, protože argumentace stěžovatelky se s obsahem výroku napadeného rozhodnutí zcela míjí. Městský soud se též neztotožnil s názorem stěžovatelky, že jí nebylo možno postihovat za předložení listiny s nepravdivým údajem, jestliže nezná český jazyk a nemohla nepravost dokladu sama rozpoznat. Tuto námitku shledal zcela nesrozumitelnou a logicky pochybenou. Konečně městský soud nepřisvědčil ani námitce, že by napadenému správnímu rozhodnutí mělo předcházet pravomocné rozhodnutí o přestupku podle § 157 odst. 1 písm. a) až m) zákona o pobytu cizinců.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě se stěžovatelka dovolává důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle jejího názoru není z výroku rozhodnutí odvolacího orgánu zřejmé, z jakého důvodu byla její žádost zamítnuta. To se dá dovodit až z odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatelka v této souvislosti odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 772/02. Výrok odvolacího orgánu je nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, kterou skutečnost správní orgán zjistil, resp. která je významná pro postup podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle stěžovatelky je napadené správní rozhodnutí

rovněž nezákonné, neboť odvolací správní orgán uvádí, že podle § 9 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit výkon soudních či správních rozhodnutí, ale ke dni vydání správního rozhodnutí uvedené ustanovení neexistovalo. Skutečnosti zde obsažené byly uvedeny v § 9 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Tyto skutečnosti však byly pro postup správního orgánu podle v § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců zcela bezvýznamné, neboť toto ustanovení na § 9 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců neodkazuje. Svá skutková zjištění spočívající v hrozbě důvodného nebezpečí ze závažného narušení veřejného pořádku pobytem stěžovatelky odůvodňuje odvolací správní orgán nepřezkoumatelnými skutečnostmi. Jednání stěžovatelky, které navíc nezavinila, je hodnoceno s odkazem na blíže nepopsaný masově rozšířený stav, který blíže nepopsaně ovlivňuje výkon státní správy v oblasti pobytu cizinců na území České republiky. Tvrzení spočívající v tom, že předložením padělaného dokladu by mohlo dojít k naplnění blíže nepopsaného paragrafu, nelze považovat za relevantní odůvodnění skutkového zjištění. Odvolací správní orgán hovoří o hrozbě narušení veřejného pořádku pobytem stěžovatelky v budoucnu, ale přitom uvádí, že tato hrozba by mohla být naplněna jednáním, které se stalo v minulosti. Takové odůvodnění je zcela zmatečné a nepřezkoumatelné. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z toho hlediska, zda je přípustná, protože pouze v tomto případě může být kasační stížnost soudem meritorně projednána.

Důvody nepřipustnosti kasační stížnosti jsou upraveny v ustanovení § 104 s. ř. s. Podle odst. 4 tohoto ustanovení je nepřipustná kasační stížnost, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikováno pod č. 685/2005 Sb. NSS) lze důvody kasační stížnosti opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech v žalobních bodech formulovány, ovšem jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody stěžovatel mohl v žalobě či v jejím včasném rozšíření uplatnit.

Stěžovatelka teprve v kasační stížnosti tvrdila, že rozhodnutí odvolacího orgánu je nepřezkoumatelné, neboť z výroku není zřejmé, kterou skutečnost správní orgán zjistil, resp. která je významná pro postup podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rovněž tak teprve v kasační stížnosti namítala, že její jednání, jež podle správního orgánu vyvolávalo hrozbu důvodného nebezpečí ze závažného narušení veřejného pořádku jejím pobytem na území, není způsobitelné k tomu, aby pro ně správní orgán rozhodl o zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce však nic nebránilo v tom, aby tuto argumentaci použila již v žalobě. Žádné jiné stížní námítky stěžovatelka neuvedla.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že v dané věci nebylo možno postupovat podle § 109 odst. 3 s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí, kterým krajský soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) totiž Nejvyšší správní soud může, a musí, přihlídnout pouze k nicotnosti napadeného správního rozhodnutí, ne však k jeho nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost je povinen zohlednit jen u napadeného rozhodnutí krajského soudu, ne však již u napadeného správního rozhodnutí, jak vyplývá z ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 104 odst. 4, § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. jako nepřipustnou.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu